

Γλυκὺ ποτάμι,
Τί δὲν μ' ἀκούεις
Καὶ δύθας κρούεις
Χωρὶς φωνή;

Χρυσὸς φεγγάρι
Φέγγει τὸ δρόσον.
Καὶ τὸ σκοτάδι
Ἄνδρα ζητᾷ.
Κ' ἡ ένοσοποῦλα
Τ' ἀρνί της κράζει.
— Τὴν ἄγκαλιάζει
Γύπνος γλυκά.

Τ' ἀρνάκι βλέπει
Σὲ δὲ ὅνειρό της,
Ποὺ στὸ πλευρή της
Χοροπηδᾶ.
Γελῶσ' ἀνοίγει
Μακρὸ μματάκι,
Σφίγγει τ' ἀρνάκι
Στὴν ἄγκαλιά.

E. N. P.

τόμῳ ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ σειρὰ τῆς κατὰ μῆνα ήστη-
ράς μας ταῦτης.

‘Η Ρώμη, ἀφοῦ ἐπὶ δύο διοκλήρους μῆνας ἀν-
τέστη κατὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, κατα-
βληθεῖσα ἐπὶ τέλους, μετὰ τὴν τρομεράν τῶν Γάλλων
ἔφοδον, τὴν γενομένην τὴν 18 (30) Ιουνίου, καθ' ἣν
ἔπισυν εἰς τὰ τείχη της δύο περίπου χιλιάδες μα-
χητῶν, τὸ ἄνθος τῶν πολεμηστῶν της, ἥνοιξε τὰς
πύλας της εἰς τὸ στρατηγὸν Οὐδινώ, τὸν ἐλθόντα
νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς ἐλευθερίας της!

‘Η παπικὴ σημαῖα δὲν ἔχει αὖθις νὰ ὑψωθῇ, καὶ
ἥδη ἐννεαμελῆς ἐπιτροπὴ, σταλεῖσα ἐκ Καέτου πα-
ρέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἐπικρατείας, παραδοθεῖ-
σσαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Οὐδινώ, τοῦ ἐπιφυλάξαντος εἰς
έκυπτον καὶ τὸν στρατόν του μόνην τὴν ἐπαγρύπνησιν
τῆς κοινῆς ἀσφαλείας. Δὲν γνωρίζομεν πότε ὁ Πά-
πας ἐπιστρέψει εἰς τὴν καθήδραν του ἵνα καθήσῃ ἐκ
νέου ἐπὶ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου του. Άλλ' ὁ ποι-
μενάρχης ἡγεμὼν οὗτος δὲν θέλει διέλθει διὰ λι-
μνῆς αἷματος τοῦ ποιμνίου του καὶ λαοῦ του διὰ
νὰ σύνταχθῇ τὰς κλεῖς τοῦ ἀγίου Πέτρου; Όθόδος
ἐφ' οὐ θέλει καθήσει, ή χειρὶ του, ητίς θέλει εὐλογή-
σει τὸν δυτικὸν κόσμον δὲν εἶναι ἥδη αἱμοσταγεῖς...
Άλλαξ περὶ τούτων ἀξιοδίος νὰ κρίνῃ δὲν εἶναι δ
ἄνθρωπος, διότι αἱ ένοιαὶ τοῦ Ἐψίστου ἀνεξι-
χίαστοι.

Ἐνῷ δὲ ἐξ ἐνὸς ἐπιπτενὸς Ρώμη, κατεβάλλετο καὶ
ἡ ἐκραγεῖσα ἐν τῷ Παλατινάτῳ τῆς Βουαρίας καὶ
κατὰ τὸν Ἱππονόν στάσις, διόπου καὶ τελευταῖς σημεῖα
Ζωῆς ἐδείκνυεν ἀκόμη ὁ Παγγερμανισμός.

Πόλεμος περὶ ἔθνικότητος δύο γερμανικῶν δευ-
κάτων ὑπῆρχε μεταξὺ Πρωσσίας καὶ Δανίας, ἀλλ'
ἐγένετο ἥδη ἀνακαρχὴ ὅπλων, τὴν ὅποιαν θέλει παρ-
κολουθήσει καὶ ἡ δριστικὴ εἰρήνη.

Μένουν λοιπὸν ἀκόμη εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν
δύο μόνα κράτη, ή Οὐγγαρία καὶ ή Βενετία, ή μὲν
πολεμοῦσα μετ' ἀπελπισίας, ή δὲ ἀντέχουσα καρ-
τερικῶς.

Ἐν τούτοις τὰ Εὐρωπαϊκὰ ταῦτα συμβάντα ἐρ-
ρίψιν εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλοὺς πρόσφυγας, καὶ πρὸ-
πάντων Ἰταλοὺς φυγάδες ἐκ Ρώμης, Ἀγκωνος,
Βενετίας καὶ ἄλλων πόλεων. *Αν οὗτοι διώκονται
ἐπὸ τὰ ἄλλα κράτη, ή Ἑλλάς δῆμος εἶναι ἀνοικτὴ εἰς
αὐτούς, διότι ἐνθυμουμένη, διτὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῶν
δεινῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν της δῆλα τὰ χριστιανικὰ
ἔθνη ἐδέχοντο τοὺς μίσους της ἀνοικταῖς ἀγκάλαις
εἰς περιεύχληπον, πανταχοῦ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγείρετο
φιλανθρωπίας φωνή, ή Ἑλλάς δὲν ἐδύνατο ν' ἀγνω-
μονήσῃ, καὶ σήμερον προσπανεῖ καὶ αὐτὴ, μὲ δῆλην
τὴν μικρότητά της, καὶ νὰ δοθῆσῃ καὶ νὰ περιθάλ-
ψῃ τοὺς πρόσφυγας τούτους, ζωηράν πρὸς δῆλους τοὺς
πάτσχοντας λαοὺς δεικνύουσα συμπαθείαν. Άλλ' αἱ
κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης δὲν πρέπει νὰ παρεξηγή-
σωσι τὰ εὐγενῆ ταῦτα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ αἰσθή-
ματα, καὶ τὴν ἀπότισιν ἱερᾶς καὶ ἐθνικῆς ὁφειλῆς.
Τὸ ἀληθὲς φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπῆρξε
πάντοτε η πρὸς τὰς μεγάλας δυνάμεις αἵδιος εὐ-
γνωμοσύνη, διότι εἰς τὴν φιλάνθρωπον αὐτῶν συν-
δρομὴν χρεωστεῖ κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀνεξαρτη-
σίαν της.

Ἔτης δὴ περιπτειῶν καὶ συμφροῦν εἶναι η
διηγήσις τῶν πολυμόρφων τούτων συμβάντων, καὶ
μόνη η Μ. Ήτα τῆς ἐποποίες ἥδηνατο νὰ φάλη, η
μᾶλλον νὰ ἐκτραγωθῆσῃ αὐτὰ προτηκόντως.
Ἅν δὲ καὶ ἐνροδύναμεν νὰ διηγήθωμεν δοσα κατὰ
τὸν παρελθόντα ιωλεῖν μῆνα συνέποσαν ἀξιοση-
μείωτα, θέλομεν ὅρως διαλάβει περὶ αὐτῶν ἐν συ-

Έκριναμεν ἀναγκαῖον νὰ εἰπωμεν τὰ ὅλητα τῦτα, διότι εἴδομεν μὲ λύπην μας ἐφημερίδας τινας ζητούτας νὰ παρεξηγήσωσι τὸ ἀληθές φρόνιμα του Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν ἀπόβιραν τῆς 1 (13) Ιουνίου, ἡ τάξις φαίνεται ἔξησφαλισμένη. Ο Λουδοβίκος Ναπολέων καταβλήσας τοὺς ἔχθρούς του, φυγαδεύθηκες ἐν Λονδίνῳ, δησπού εἶναι φυγάδες τοσοῦ τοι καὶ τηλικοῦτοι ἄλλοι πρὸ αὐτῶν, ἐστερέωσε πρὸς τὸ παρόν τὸ προεδρίκον θρόνον του. Ὅποιας δὲ ἐνίστηται παραδέξους περιτετελας ἔχουσιν αἱ ἐπαναστάσεις, καὶ ὅποια συμβαίνει παλίσσροια πραγμάτων καὶ προσόπων! Πρὸς ἐνὸς περίπου ἑτοις νομάρχης τις Γάλλος εἶχε λάβει τηλεγραφικὴν διαταγὴν διαλαμβάνουσαν ταῦτα.

• Κύριε Νομάρχα,

• « Συλλάβετε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὸν πολίτην Λουδοβίκον Ναπολέοντα, ἐὰν φανῇ εἰς τὸν νομόν σας.

ΑΞΙΟΥ ΡΟΛΛΙΝΟΣ. »

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐνὸς ἑτοις, ὁ αὐτὸς νομάρχης λαμβάνει ἄλλην διαταγὴν ἔχουσαν οὕτως:

« Κύριε Νομάρχα,

« Συλλάβετε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὸν πολίτην Δεδρίου Ρόλλενον, ἐὰν φανῇ εἰς τὸν νόμον σας. »

Δ ΥΦΩΡ οπουργὸς τοῦ Α. Ναπολέοντος.»

Ἄλλ' ἀν πρέπη νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς διαφόρους γαλλικάς ἐφημερίδας, ὁ Αουδοβίκος Ναπολέων περικυλοῦται ὑπὸ μυρίων ρχδιουργιῶν. Οι δύο κλάδοι τῶν Βουρζόνων, ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ τοῦ Ὀρλέαν, ὡς εἰκάζεται, εἴκετησεν νὰ συμφυλιωθῶσι. Ο Πρίγκηψ Ζουαμβίλ ἔκαμεν ἐσχάτως ἐκ Λονδίνου μικρὰν περιοδείαν εἰς Βιέννην, δησπού εἶχε μεταβῆναι ὁ δούξ τοῦ Βορδώ καὶ περευρέθη καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλέαν. Τοπθέτουσι πολλοὶ, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συνεντεύξεως ταύτης εἶναι δῆλωσις ἀπὸ μέρους τοῦ ὀρλεανικοῦ οἴκου ὅτι παραιτεῖται πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας ὑπὲρ τοῦ Ἐρρίκου Ε., ἵνα εὐκολώτερον ἐπανέλθῃ ὁ γαλλικὸς θρόνος εἰς τοὺς νομίμους αὐτοῦ κληρονόμους τοὺς Βουρζόνας, καὶ δῆλοι εἰς τοὺς γίοὺς τῆς τύχης Ναπολέοντας. Δέγεται, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο ἔχει συνεργούς: ἐν Γαλλίᾳ ἐκτὸς τῶν νομιμοφρόνων καὶ τινας ἄλλους ὑπαδοὺς τῆς Ιουλιανῆς δυναστείας. ἄλλὰ τὸ τελευταῖον τούτο εἶναι ἀπίθανον, διότι εἰς τὸν Τιέρ ἀποδίδουν εἴκεντίτις ἐπιχείρησιν μοργανατικοῦ συνοικείου ὑπὲρ τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τῆς ζήρας τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλέαν. Δέγεται μάλιστα ὅτι ὁ Κ. Τιέρ, δστις ἐπέκρινεν ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει πικρήτατα ὄλας τῆς δημοκρατίας τὰς πράξεις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἶχε λάβει ἐσχάτως μυστικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Πρίγκιπος Ζουαμβίλ. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὁ Κ. Γυιζώς ήλθεν εἰς Γαλλίαν, δησπού κατὰ τὸν Σαρβαρή, ἢ Παρίσια, ἐγείρει περὶ τὰ ἀνάκτορα μετὰ τεθασμοῦ

τοῦ καὶ δραμόντος πρὸς ἀντάμωσίν του εἰς Αὔρον.

Ο ἀναγνώστες μας γιαρίζει, ὅτι αἱ μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Σαρδηνίας διαπραγματεύτεις περὶ εἰρήνης πολλάκις διακοπεῖσαι ἐπανειρίζονται, ἀλλὰ ἐσχάτως πάλιν διεκπίγουσαν σοῦσαρῶς καὶ νέος ἵσως ἐπέκειτο πόλεμος μεταξὺ τῶν δύω τούτων ἐπιχρητεών; κατὰ τὰς τελευταῖς ὅρως εἰδίπεις, φαίνεται, ὅτι ἡ εἰρήνη ἔκλεισθη ὅριστικῶς.

Τοιάυτη ἐν περιλήψει, ἡ ἐνεστῶτα κατάστασις τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ προείπῃ, ὅτι ἡ ἡσυχία μέλλει ν' ἀποκατασταθῇ ἐντὸς ὅλην. Τοσαῦτα παράδοξα καὶ ἀπροσδόκητα συνέβησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα δύο ἔτη, ὥστε τὰ πάντα ἀξέσαια καὶ ἀδηλα. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἀ· ἔχη, δὲν νομίζουμεν ἄκαριον νὰ βίψωμεν θλέμμα παλινδρομούν ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς Εὐρώπης ηδη, δε ταῦτα λαμβάνουσι νέαν μορφὴν. Εἶναι περίεργον νὰ γνωρίσωμεν τὴν φυσιογνωμίαν τῶν φανέγτων ἐπὶ τῆς αἰματηρᾶς ταύτης σκηνῆς ἔθνων κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, παρενάλλοντες αὐτὰ μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Γνωρίσμα πλάνθαστον τοῦ χαρακτῆρος ἔκάστου ἔθνους, ὡς δικαίως ἐσυμπέραντις, ὑπάρχουσιν αἱ ἐπαναστάσεις του.

Ἡ Ἑλλὰς τὴν Γ' Σεπτεμβρίου ἐνεργεῖ μεταπολίτευσιν βίζικην ἐν μιᾷ νυκτὶ, ὁμοφύγως, εἰρήνικῶς, ἀναιμάκτως. Ο ἐνθουσιασμός της εἶναι ἔμφρων καὶ ἡσυχος, οὐδὲ παρέστησε τι παιδαριώδες καὶ βίαιον. Ἀφοῦ ὁ λαὸς ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθουμένου, εύρσκων πατρικήν καὶ πρόθυμον διάθεσιν εἰς τὸν ἡγεμόνα του, ἐπιστρέψει εἰς τὰ ἴδια εὐτάκτως καὶ ἡσυχῶς, ὡς ἡλιθεν. « Η αὐγὴ διαγελῶσα οὐδὲν σημεῖον ἐπαναστάσεως ἀπαντᾷ. Ὁ λαὸς ἐγέιρεται ζητῶν Σύνταγμα, ἀλλὰ περιφρούρει αὐτὸς οὗτος τὸν έστιλα του, καὶ οὕτε τὴν τρίχα ἐγγίζει τῶν ξένων καὶ ἐκείνων τοὺς ὅπιους ἔθεροις του. Παράδειγμα τοιούτον δὲν ἔδειξε κάνεις ἄλλος λαός.

Ἐν Γαλλίᾳ πᾶσα ἐπανάστασις σημαίνεται διὰ αἰμάτων καὶ ἐμφυλίων σπαραγμῶν, καὶ πᾶσα μεταπολίτευσις συντρίβει τὸν θρόνον μιᾶς δυναστείας.

Ἐπαναστατεῖ ἡ Αὐστρία. Ἐν Βιέννη, πόλει ἀμερίμνῳ καὶ ὑλικῇ, ὁ λαὸς πρὸ παντὸς ἄλλου, τρέχει νὰ φάγη καὶ νὰ πίῃ. Ὑπὸ τὴν έολὴν τῶν κανονίων, λεπτατεῖ τ' ἀρτοπωλεῖα καὶ κρεοπωλεῖα καὶ μεθύσκεται εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχου, ἔξαντλων τὴν πλουσίαν ἀποθηκην αὐτοῦ ἐκ Καμπανίνου καὶ Φηνίου οἴνου. Ἐνῷ ἡ νεολαία τῶν σπουδαστηρίων κυριεύει τὸ ὀπλοστάσιον, αἱ γυναῖκες, κύπτουσαι ἐκ τῶν παραθύρων, ρίπτουσιν αὐτῇ ἀνθοδέσμας; καὶ ταινίας.

Η ἐπανάστασις τῆς Βιέννης δὲν ἔτοι κατὰ τοῦ Μονάρχου, ἔτοι κατὰ τοῦ Μετερνίχου. Ο Νέστωρ οὗτος τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ἐννοεῖ τὸ πρᾶγμα καὶ σπεύδει νὰ παραιτηθῇ. Μόλις δ' ἐγνώσθη ἡ παραίτησις του, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ πειτρέχει ἡσυχος ἐπὶ ὀχήματος τὴν έολήν, καὶ ὁ λαὸς ἀσπάζεται τὰς τύχης του καὶ πίπτει ἐνώπιον του γονυπετής.

Ἐν Βερολίνῳ, δησπού ὁ λαὸς ἐσεβάσθη πάντοτε καὶ ἡγάπησε τὸν Μονάρχην του, διότι εἰς τὴν μοναρχίαν γρεωτεῖ καὶ τὴν ὑπαρξίαν της καὶ τὸ μεγαλεῖον της Πρωσίας, ἐγείρει περὶ τὰ ἀνάκτορα μετὰ τεθασμοῦ

καὶ ἀσκεπῆς τὰ χαρακώματά του. Όταν δὲ Φρεδέρικος ὅλης τὴν στάσιν, πολιορκήσας αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιόν του, ἔξερχεται ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. Οἱ μαχηταὶ τῷ φέρουσι πτώματα, τῶν ὁποίων ἀνογοντες τὰ στήθη, & διαπέρασεν ἡ σφαῖρα, δεικνύουσιν αὐτὰ εἰς τὸν Μονάρχην τῶν, λέγοντες· « Ἐδῶ • ὑπῆρχον καρδίαι, αἴτινες ἐπαλλον· διὰ σὲ, ἀλλὰ • τώρα δὲν πάλλουσι πλέον ».

Οἱ Εαστιλεὺς συγκινεῖται μετ' αὐτῶν, ἀποτείνει κατανυκτικὰς ὁμιλίας καὶ συμβουλὰς πρὸς τὸν λαὸν του καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ μέλλον εὔκλετος, ἀνυψοῖς τὸ ἐθνόσημον τῆς γερμανικῆς ἐνότητος. Ἐπειτα ἀναβαίνει ἐπὶ τὸν ἵππον του καὶ περιτρέχει τὰς ἔστρωμένας ἄγριας τοῦ Βερολίνου. Καθ' ὅδον λαμπάνεται ἐν ἀδελφότητι τῆς χειρὸς τῶν σπουδαστῶν, καὶ πάντες ἀνακράζουσι· « Ζήτω ὁ Φριδερίκος Γουλιέλμος! »

Οἱ Βασιλεὺς δὲν εὐχαριστεῖται μόνον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν στάσιν, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει τὴν κεφαλὴν ἐνόπιον τῆς νεκρικῆς ἑκφορᾶς τῶν θυμάτων καὶ φάλλει τὸν ἐπικήδειον ὅμονον,

Nun danket alle gote.

« Η Οὐγγαρία παρουσιάζει ἄλλην φυσιογνωμίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐπαναστατεῖ ζητοῦσα μόνον κυβερνητικὸν διαχωρισμὸν καὶ σεβομένη τὸν μονάρχην της, ἐπετυγχάνει τοῦ σκοποῦ της, ἀλλ' ἐν τούτοις θέλει ὡς Εἴλοτας νὰ ἔχῃ τοὺς ὑπ' αὐτὴν Σλάβους καὶ Κροάτες, οὐδὲ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης των συγχωροῦσα. Τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀριστοκρατικὸν πνεῦμα τοῦ Μαγγυάρου διαφαίνεται εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις. Τότε ἐπαναστατεῖ καὶ κατ' αὐτῆς ὁ Γέλασις, προχωρεῖ νικηφόρος μέχρι τῆς Πέστης, ἀλλὰ ἐκραγεῖσης συγχρόνως νέας καὶ τρομερωτέρας ἐπαναστάσεως ἐν Βιέννη, ἡ Οὐγγαρία λαμβάνει ἀνεστικὸν ὑψώνει ἥδη φυνερά τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, καθαιρέσασα ἐπὶ τέλους καὶ τὴν Εαστιλείαν. « Η ἐπαναστασις αὕτη παριστάται θεότητον τι καὶ ἄγριον, ὡς εἶναι καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ ἔθνους.

« Η Ἰταλία, ἀρροδίατος ἐρωτικὴ, μουσικὴ, ἐνθουσιαστικὴ, ἐπιχειρεῖ τὴν ἐπανάστασίν της ἐντὸς τῶν Θεάτρων της, ἐν μέσω συμπλεγμάτων ἀνθῶν, ἐν μέσῳ κώμων, καὶ μουσικῶν συναυλισμῶν. « Αδουσα ἀποκτᾷ κατ' ἀρχὰς τὰς ἐλευθερίας της, ἀλλὰ κολυθώς ὑποκύψασα εἰς τὴν αἰχμὴν, δὲν δραδύνειν ἀπολέσῃ αὐτάς.

Πῶς δὲ πάντα ὅσα ἔξεθεσαμεν ἀνωτέρῳ ἀνετράπησαν ἐπειτα, γνωρίζομεν ἥδη. Οἱ λαοὶ μὴ εὐχαριστηθέντες εἰς τὰς πρώτας νίκας των, ἔγειναν ἀπαιτητικοί· δὲν ἥρκουν πλέον εἰς αὐτοὺς τὰ συντάγματα, θήσεον δημοκρατίας, ὥστ' αἱ πολιταὶ των αξιώσεις τὴν ἀντιδρασιν ἐπήνεγκον.

Οἱ Ναπολέων μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὰς διαφόρους λαμπρὰς νίκας του, δι' ὧν καθυπέταζεν ἀπασαν σχεδὸν τὴν Εύρωπην, ἐνδιμισεν ἐν τῇ ἀπλήστῳ φιλοδοξίᾳ αὐτοῦ, διτεῖ δύναται νὰ γίνη καὶ Μονοκράτωρ τῆς Εύρωπης, καὶ εἰς ὀλιγώτερον τῶν δύο ἑταῖρων διαστῆμα (1813—1814) οὐ μόνον ἀπώλεσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς κατακτήσεις, αἴτινες ἀπήτησαν ἀγῶνας ταύτην, καὶ εἶχον ἀπόφασιν πραγματικῶς νὰ εἴπω

δώδεκα καὶ ἐπέκεινα ἑταῖραν καὶ θυσίαν πολλῶν μυράδων ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡττᾶται τὴν ὑπέρ της αὐτοῦ ἡτταν εἰς τὸ Βάτερλον καὶ ἔχωρίζεται δέσμιος εἰς τὴν ἔρημον ἐν μέσῳ τοῦ ἀχανοῦ ωκεανοῦ κειμένην νῆσον τῆς Ἀγίας Ἐλένης, πικρὰν τῆς φιλοδοξίας του τισάμενη δίκην!

Αἱ Αθηναὶ, ἐπὶ Περικλέους, ἐφθασαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ δυνάμεως των. Πολλαὶ πόλεις τῆς Ἑπρᾶς καὶ δλαὶ αἱ νῆσοι ἐπλήρωναν φύρους τοῖς Ἀθηναῖσι. Διὰ τῶν συμμαχικῶν τούτων γρημάτων ἀνηγέρθησαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα προπύλαια καὶ ὁ μεγαλοπρεπῆς Παρθενών, τὸ ἀριστούργημα τῆς αὐθωπίνης τέγνης· ἡ πόλις κατεκομηθήσαται ἀπασα, ὁ στόλος τοῦ ἡττήθη καὶ ὑπέρ τὰς 40,000 ἑκατομμύρια δραχμῶν ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου περιεῖχε τὸ ταμεῖον τῆς Ἀκροπόλεως! « Η φιλοδοξία καὶ ἀπληστεία τῶν Αθηναίων καὶ τοῦ μεγάλου των δημαγωγοῦ Περικλῆ δὲν ἥρεποθη εἰς ταῦτα, ἥθελησαν νὰ ὑποτάξωσιν ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ μετὰ πόλεμον καταστρεπτικὸν διαρκέσαντα εἰκοσι καὶ ἐπτὰ ἔτη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰδον τὴν πόλιν των κυριουμένην ὑπὸ τοῦ Λυσανδροῦ, καταλυμένην τὴν ἐλευθερίαν των, καὶ εἰς Αθήνας ἀρμοστὴν καὶ φρουρὰν τῶν Λακεδαιμονίων!

Ἄν τὰ ἔθνη καὶ τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἄνδρας ὠδύγει πάντοτε ἡ φρόντισις, ἀν δὲν ἥτον ἀναπόφευκτον οἱ Περικλεῖς ν' ἀνοίγωσι τὴν ὁδὸν εἰς Κλέονας, καὶ ὑπερβόλους ὁπόσων δυστυχημάτων δὲν ἥθελεν ἀπαλλαγῆ ἡ ἀνθρωπότης! Εἶναι ἀπορον καὶ ἀνεξήγητον τωράντι, πῶς καὶ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη καὶ αἱ κυβερνήσεις δὲν ἥθελησαν ποτὲ νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὰ παθήματα τῆς πέρας καὶ τοῦ παρελθόντος.

Αἱ σκέψεις αὗται μᾶς φέρουσι φυσικῶν λόγων καὶ εἰς τὰ τῆς πατρίδος μας. Ἐνθυμοῦμαι, δτι ἐσχάτως, κυρία τις πνευματώδης, ἀλλὰ πολυπράγμων ἐπέπλητται τὰ « Ἡργα καὶ τὰς Ἡμέρας, δτι περὶ παντὸς τοῦ κόσμου, καὶ περὶ Κίνας ἀκόμην καὶ Ἀμερικῆς, ποιοῦνται λόγον, οὐδέποτε δὲ περὶ Ἐλλάδος».

— Η Εύτερπη, ἀπόντησα πρὸς τὴν πνευματώδη πυρίαν, ἀπέχει τοῦ νὰ φέρῃ κρίσιν ἐπὶ τῆς πολιτείκης τῆς ἡμέρας. — Διηγεῖται μόνον, καὶ δὲν κρίνει. Κρατεῖ οὐδετερότητα.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, μὲ ἀντέκοψεν ἡ κυρία μειδιῶσα, δτι νόμος Ἐλληνικὸς παλαιότατος, δὲν συνεχώρει τὴν πολιτικὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὸν πολίτην. Ο τοιούτος ὑπεβάλλετο εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀτιμίας, ἐστερεῦτο τῶν ὑπαρχόντων του καὶ ἔχωρίζετο. Κατ' αὐτὸν τὸν νόμον, ἡ Εύτερπη εἶναι ἀξία μυρίων ἔξοριῶν καὶ θά τὴν ἔχωρίσων ἔγων πρώτη τῆς οἰκίας μου.

— Ποινὴν μεγαλοπέραν ταύτης δὲν θέλει, κυρία, ἐσπευσα ν' ἀπαντήσω, καὶ διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τοιαύτην σκληρὰν τιμωρίαν, εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, θέλει ἐκθέτει περὶ τῆς ἐνεστώσης πολιτικῆς τῆς Ἐλλάδος καταστάσεως.

Γνωρίζων δτι αἱ Ἐλληνίδες δὲν εἶναι ἀδιάφοροι εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν θαύμασσα διὰ τὴν ἐπίπλεξιν ταύτην, καὶ εἶχον ἀπόφασιν πραγματικῶς νὰ εἴπω

διλύγα τινα και περὶ Ἑλλάδος, ἀλλ᾽ εὐρέθην εἰς ἀμη-ώστε δὲν εἶναι ὅλως ἀτοπὸν νὰ ἐφαρμόσωμεν δ, τι χαλαν μεγίσην ἔπειτα τι γάλεῖπω, καὶ τὴν ἀπόριαν μου ἀλλοτε ὁ Σατοῦριαν ἔλεγε περὶ τῆς Συνταγματικῆς ταῖτην διεκοί νωσα μετά τινας ἡμέρας εἰς τὴν Γαλλίας.

— Τίποτε ἄξιον λόγου δὲν εὐρόσκω νὰ εἴπω, τῇ λέγω· ἡ Ἑλλὰς ᾧ βλέπετε ἀκινητεῖ, καὶ κατ᾽ ἐμὲ τόσῳ τὸ καλήτερον, διότι δταν φυσικότερον, τὸ πλοῖον δὲν φοβεῖται νὰ ναυαγήσῃ, εύρισκόμενον εἰς λιμένα.

— Άληθες, μὲν ἀπήντησεν, διάκοις εὑρίσκεται εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, ἀλλὰ καὶ τότε σήπεται ματαίως· ἀλλ᾽ ὡς λιμὴν ἡμῶν νομίζετε δτι εἶναι ἀσφαλῆς; δημοσδήποτε ὄμως, δὲν εἶναι καλήτερον ἡ ναῦς νὰ πλέῃ πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς, κυβερνωμένη ὑπὸ ἐπιτηδείων κυβερνητῶν.

Ἐννόησα δτι ἡ γυνὴ διὰ τούτου αἰνίττετο τοὺς ὑπουργοὺς, έσολευτὰς καὶ γερουσιαστάς μας. Δὲν θὰ ἡτο παραπολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς κυβερνήτας τούτους, καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ τοὺς δικαιολογήσω τῆς ἐνθύμησα τὰς διαφόρους σπουδαίας συζήτησεις, αἰτίες ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τῇ Γερουσίᾳ καὶ τῇ Βουλῇ, προσθεῖς δτι δὲν ἔπειτε νὰ παραπονώμεθα, δταν ἔχωμεν, ἵδρα τῷ Θεῷ! διακοσίους ναυκλήρους καὶ κυβερνήτας.

— Άλλ᾽ ἐμπνέονται οὗτοι ὑπὸ ἐνδός καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ὑπὸ ἐνδός καὶ τοῦ αὐτοῦ συμφέροντος, τοῦ συμφέροντος τῆς πατρίδος; μὲν ἀντέκοψεν ἡ κυρία μετὰ ζωηρότητος. Ἐνθυμηθῆτε τὸ δημητικὸν ἔκεινο.

« Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιράνη . . . »

καὶ αἱ θελήσεις καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῶν εἶναι τοσούτοις κοίρανοι τῆς Ἑλλάδος. . . .

Διὰ νὰ κόψω διμιλίαν, ητις ἡρχιτε νὰ μὲ δυσκερεστὴ πραγματικῶς, ἐπροφασίσθην ὑπόθεσίν τινα καὶ ἀποχαιτήσας τὴν διαλεκτικὴν ταύτην κυρίαν, ἐπέστρεψα οἰκαδε, ἀναπολῶν τὴν συνομιλίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεφάσισα ἀμέσως νὰ ἐκθέσω, ὡς κρίσιν τινὰ ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀν καὶ εἰς πολλὰ ἡ γνώμη μου διέφερε.

Εἶδον μολατάτητα, δτι ἐνώπιον τοῦ δεινοῦ ἀντιπάλου μου δὲν ἔμυνάμην νὰ δικαιολογήσω ὑπωτοῦν οὔτε τὰς Βουλὰς, οὔτε τὰ ὑπουργεῖα μας, διότι οὐδὲν γενναῖον πραγματικῶς εἶδα νὰ πράξωσιν ἀπὸ πολλοῦ. Τὰ κράτη, ἀτίνα διηλθοῦ διὰ τῶν αὐτῶν σχεδὸν περιπετειῶν, δι᾽ ὄσων καὶ ἡ Ἑλλὰς, ὡς ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Πορτογαλλία, μετέβαλλον καθ᾽ δλου πορείαν κυβερνητικήν. Ἐν Ἱσπανίᾳ δίδεται πλήρης καὶ γενικὴ ἀμνητείᾳ· ἐν δὲ Πορτογαλίᾳ σχηματίζεται ὑπουργεῖον τὸ δποῖον ἐρχόμενον εἰς τὰς Βουλὰς, λαμβάνει ὡς πρόγραμμά του, τὴν Συνταγματικὴν Ἐλευθερίαν, τὸν νόμον, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν Οικονομίαν, καὶ κηρύττει δτι θέλει διοικεῖ μετ᾽ αὐτῶν ἐνότῳ χαίρει τὴν ἐμπιστούνην των, θέλει δὲ ἀποσύρθη ἀμὲν ἀπωλέση αὐτήν. Τὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἐπειπερὶ θεείαν νὰ διεγέρωσι καὶ παρ᾽ ἡμῖν τὴν ἀμιλλαν τῶν καλῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἀλλον πρᾶξιν πολιτικὴν, παρὰ τὰς συνεχεῖς ὑπουργικὰς μεταρρύθμησεις δὲν διέπομεν,

ώστε δὲν εἶναι ὅλως ἀτοπὸν νὰ ἐφαρμόσωμεν δ, τι ἀλλοτε ὁ Σατοῦριαν ἔλεγε περὶ τῆς Συνταγματικῆς Γαλλίας.

“ Όταν ὑπερβαίνωμεν τὸ μέτρον εἰς πάντα, δταν ἔκβιαζωμεν τὰ πάντα, δταν διαφθείρωμεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τὰς θεσμοθεσμίας, καὶ διαστρέφωμεν τὰ ἰερώτερα, καταστρέφομεν πάντα τρόπον μελλούστης κυρενήσεως. Οι ἴσχυρότεροι χαρακτῆρες ἀποκάμνουσιν οἱ τίμιοι πολῖται ἀποδυσπετοῦσι καὶ ἀγδιάζουσιν, ὥστε πάντες περιπίπτουσιν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκείνη, ἀλλιαφορίαν, ητις ἐπιφέρει τὸν θάνατον εἰς τὰς κοινωνίας, ὡς ἡ περὶ τὴν θρησκείαν ἀδιαφορία ὁδηγεῖ εἰς τὸ μηδὲν (néant). ”

Άλλὰ ζητήσας νὰ εὐχαριστήσω τὰς αναγνωστρίας μου διὰ πολιτικῶν τινῶν διηγήσεων, φοδοῦμαι μὴ κόρον ἔβηρ. Διὸ σπεύδω νὰ μεταβάλλω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου· ἀλλὰ πρὸς τὶ νὰ στρέψω αὐτόν; Τίς δὲν ὁμολογεῖ, δτι τῶν κοινωνικῶν μεγίστη ἡδη ὑπάρχει ἀφορία οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ πανταχοῦ;

Ποίαν λοιπὸν μοῦσαν νὰ ἐπικαλεσθῶ ἵνα μὴ ἐμπινέσῃ καὶ ἡδη; Μοὶ παρουσιάζεται ἡ φαεινὴ Μούσα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς Φιλοσοφίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸν Πρόδρομον τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Κ. Κόρμου καὶ τὸ Ποιητικὸν Ἀπάνθισμα τοῦ Κ. Καρατσούτσα. Βεβαίω τὸν ἀναγνώστην μου, δτι καὶ τὰ δύο ταῦτα νεοφανὴ θεολία εἶναι ἀξια τῆς προσοχῆς των, καὶ ἐπομένως ἀναγνώσεως, καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλοσοφία παρουσιάζεται ἐν αὐτοῖς μὲ ἐνδυμα νέον καὶ λαμπρόν...

Εἰχομεν σκοπὸν νὰ ἔχακολουθήσωμεν τὴν ὁποίαν ἡρίζαμεν ἡδη περιγραφὴν τῶν ἀγγλικῶν ἡδῶν καὶ ἔθιμων, καὶ νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ κατ᾽ οἶκον έτου τῶν Ἀγγλων, τοῦ κατὰ πάντα τοσοῦτον ἀξίου σπουδῆς καὶ μιμήσεως, ἀλλ᾽ ἀναγκαζόμεθα ν ἀναβάλλωμεν τὴν πρόθεσίν μας ταύτην, περιοριζόμενοι ἡδη εἰς τὴν διήγησιν ἀνεκδότων τινῶν, χαρακτηριζόντων καὶ αὐτῶν ἐμέρει τὰ ἀγγλικὰ ἡθη.

Εἰς τὰς Ανατολικὰς Ἰνδίας, ἐνθα παρεστάθη ἐσχάτως πάλιν τρομερὸν δράμα σφαγῶν καὶ ὡμοτήτων μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Ἀργάνων, ὑπῆρχε τις ἡγεμονίες δύναμει τοις Βεγούμη Σουμροῦ. Αὕτη οιοθέτησε νέον τινὰ Ἀγγλον, Dryce Sombre καλούμενον, καρπὸν συνοικείου Ἀγγλου μετὰ Ἰνδῆς ὀδαλίσκης, δστις, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βεγούμης, διεδέχθη αὐτὴν εἰς τὴν ἡγεμονίαν. Ἀλλ᾽ ἡ ἀπλοτος Εταιρία τῶν Ἰνδῶν, δικαιώματι δμοεθνείας, κατέσχε τὸ κράτος του καὶ μέρος τῶν θησαυρῶν του καὶ πρὸς παρηγορίαν του, τὸν ἐβεβαίωσεν, δτι, ἀν ἐμελλε να μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν, διὰ τῆς κολοσσαίς καταστάσεως του, ἡθελεν ἔξισθη μὲ τοὺς διασημοτέρους μεγίσταντας αὐτῆς. Ο νέος Ναβάθης μας κινεῖ διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ ἀφικνεῖται εἰς Δονδένον. Τὸ Δονδένον, ὡς ἡτον ἐπόμενον, ἡλκυσεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἀν καὶ γεννημένος εἰς γυναικωνίτην καὶ ἀνατεθραμμένος εἰς τὰς ἀσιατικὰς περὶ γυναικός ίδεας παρηγορίατο τὸν παράδεισον τοῦ Βράμα, ἵνα γείνη δ ἡθικὸς σύζυγος θυγατρὸς ἐνδὸς Δόρδου. Αἱ ἀριστοκρατικαὶ καλλοναὶ τοῦ Δονδίγου, ὡς παντὸς ἀλλοῦ

τόπου, είναι εύκισθητοι εἰς τὰς ἀσιατικὰς περιποιήσεις, δταν μάλιστα αὗται συνοδεύονται καὶ μὲ εἰσόδημα ἐνὸς ἑκατομμυρίου, ή καὶ ὅλη γάτερν. Διὰ τῶν χρημάτων του, ἔγγυηέντων ἐνώπιον Συμβολαιογράφου, ὁ οὐδὲ τῆς Ὀδαλίσκης εὗρε πενθέρον, τὸν λόρδον Σχίν Β.νσάν, καὶ σύζυγον τὴν πολυθέλγητρον αὐτοῦ θυγατέρα. Ἀλλ᾽ ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ ἄξενα τῆς Ἀσίας πέρκτα είναι πάντοτε ἀσιανός. Όλα δύναται ν' ἀποβάλλῃ πλὴν τοῦ σφρόδον πάθους τῆς ζηλοτυπίας, δπως παρίσταται αὐτὸς εἰς τὸν πρίγκιπα Δζάλμα, ή τὸν Ὀτέλλον. Ὁ νέος Ἀγγλοῦδος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐμποδίσῃ Εὐρωπαῖαν γυναικαν νὰ ἥναι φιλάρεσκος. «Η δὲ Sombre ἐπέμενε καὶ αὐτὴ λέγουσα δτι εἶχε τὸ δικαιωμα νὰ ἐκθέτῃ εἰς τὸν θυμασμὸν τοῦ κόσμου τὰ λαμπρὰ ἐνδύματά της, τοὺς ώραιοὺς ἀδάμαντάς της, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοὺς ώραιοτέρους ὄρθαλμούς της. Ἐν ἐνὶ, ἀπήτει ὑπερηφάνως τὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθέρας γυναικὸς καὶ λέγουσα ἐκεῖνη φρόνιμον, δσον καὶ τὴν θασίλισσαν Βικτωρίαν, ἥξιον νὰ ἥξαι καὶ ὁ ἀνήρ της ἐπίσης ἐράσμιος καὶ ἔρεσκος (complaisant) δσον ὁ πρίγκιψ Άλεξτρος. Ὁ Ἰνδὸς ἐτόλμησε ν' ἀποτανθῇ πρὸς τὴν σύζυγον του μὲ ὄφος ἔξουσίας. Τότε δὴ τότε, ή γυνὴ του ἐπανέπτη καὶ στηρίζομένη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας της, κατώρθωσε νὰ λάβῃ, διὰ ιατρικοῦ καὶ δικηγορικοῦ συμβουλίου, πιστοποίησιν δτι ὁ σύζυγος της είναι φρενολαβής! διάρδος Δήμαρχος, πρὸς δν ὑπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις ἐδηλοποίησεν τῷ Κ. Dryce δτι ἡ ζηλοτυπία ἐν Ἀγγλίᾳ θεωρεῖται ως παραφροσύνη, καὶ ὁ ζηλότυπος ἀξιος νὰ ἐπιτηρηται καὶ νὰ κλεισθῇ εἰς φρενοκομεῖον κατεδίκασεν ἐπομένως αὐτὸν εἰς ἐπιτήρησιν διηνεκή καὶ χορήγησιν εἰς τὴν γυναικα του εἰσοδήματος 100,000 φράγκων! Καὶ διάρδος Βύρων ἐκηρύχθη παράρρων παρ' οἰκογενειακοῦ συμβουλίου, ἀλλ' αὐτός... διότι ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἶχε τὴν ἀσθένειαν, διήν ἐκατηγορεῖτο ὁ δυστυχῆς Ναζάρης!

Ω; ἐν Βοειμίᾳ εἶχε φανῆ ἐσχάτως αἱρεσίς τις κακαλουμένη τῶν Αδαμιτῶν, κατὰ τὴν δοπιάν οὐ μόνον τὰ πάντα ἦσαν κοινά, κατοικία, χρήματα, ἐνδύματα, γυναικες, ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸ δόνουμα, διότι οἱ μὲν ἄνδρες δλοι ἐκαλοῦντο Αδάμ, αἱ δὲ γυναικες Εὔα, οὐτω καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγεννήθη δομια τις ταύτις αἱρεσίς τῶν Πρινσιστῶν λεγομένη ἀπὸ τοῦ καθιδρυτοῦ αὐτῆς πρεσβυτέρου Pirnce.

Οι αἰδεσημότατος οῦτος, ἀπὸ ἀπλοῦ ἐφημερίου καμοπόλεως τινος, κατώρθωσε, διὰ τῶν κινητῶν διδαχῶν του καὶ τῶν προσφρόνων τῶν πιετῶν, ν' ἀποκτήσῃ σμαντικὴν κατάστασιν καὶ ν' ἀγοράσῃ μέγι τι ὑποστατικὸν, τὸ δοπιόν περιτοιχίσεις δι' ὑψηλοῦ τείχους, ἐπέγραψεν ἐπὶ τῆς εἰσόδου «ῳδέ ἐστιν ἡ εὐδαιμονία» καὶ κάτωθεν τούτων. ἐλληνιστὶ τὸ εύαγγελικὸν «Ἄγαπῶμεν ἀλλήλους». Ὁ λίγον κατ' ὅλην ἡρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται οἱ ἄγιοι του νέου τούτου παραδείσου ὑπῆρχον δὲ ἐσχάτως ἐν αὐτῷ ἀγίοι— τέσσαρες κληρικοὶ, εἰς εἰσαγγελεὺς, εἰς μηχανικὸς καὶ εἰς γειρουργός· πολλοὶ εὐπατρίδαι ἀγνώστους ἐπαγγέλματος, καὶ γυναικες, αἱ μὲν ἔγγυαι, αἱ δὲ χήραι, αἱ δὲ παρθένοι, αἱ δὲ μητέρες. Οὐδεὶς, ἐκτὸς τῶν κλητῶν τούτων,

γνωρίζει τὸ γίνεται δπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ παραδείσου τούτου. Βλέπονται μόνον, ὁσάκις είναι καιρὸς εῦδιος, οἱ διοιούσι καὶ αἱ δισαι, ἔξερχομενοι τοῦ καταγωγίου των ἐφ' ἵππων λαμπτρῶν, καὶ καλπάζοντες οἱ μὲν πρὸς θήραν, οἱ δὲ πρὸς τὰς παχυφύλλους τοῦ δάσους δρῦς, ὑπὸ τὰς δοπίας ἔξαπλον μένον ἀκροῶνται τῶν διδαχῶν τοῦ κύρου Πρίνσου. Καθεκάστην ἐπίσης τοὺς ἔρχονται, ἀγνωστον πόθεν, οἵοις ἔκλεκτοι, τρόφιμα παντοδαπά, πρωτοράνεια, ἐν ἐνὶ ἀπαντα τὰ στοιχεῖα τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων. Οἱ ὄπαδοι τοῦ Κ. Πρίνσου φρενοῦν καὶ κηρύττουσιν δτι οὗτος είναι Θεῖς παντοδόμας, δτι ὁ Θεὸς ἐγεσαρκώθη εἰς τὸν αἰδεσημότατον Κ. Πρίνσ. Ανέκδοτόν τι συμβάν ἐσχάτως θέλει δόσει ἰδέαν περὶ τοῦ φραντισμοῦ τὸν δοπιόν ἐμπνέει ἡ νέα αὐτὴ ἐπικούρειος αἱρεσίς. Καλὴ τις χήρα, ή μίστρις Νότιγγ, ἔζη μετὰ τῶν θυγατέρων της, ἐνπλίκων ἥπτ, πλησίον τοῦ ἐπιγείου τούτου παραδείσου τοῦ Κ. Πρίνσ. Αἱ κόραι ἐφόρτων τακτικῶτα καὶ ἀκροῶντο ἐπιμελῶς τῶν διδαχῶν τοῦ Κ. Πρίνσ, καὶ ἐπέστρεφον πάντοτε κατεθελγμέναι, πρὸς μεγίστην δυσαρέσκειαν τῆς μητρός των, ἥτις ἐπαίδευσεν αὐτὰς εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν ὄρθοδοξίαν. Μιᾶ ἐσπέρα, δύο ἐκ τῶν θυγατέρων τούτων, ἀναγγέλλουσιν εἰς τὴν μητέρα των, δτι μέλλουν νὰ νυμφευθῶσι καὶ δτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει ταῖς ἔξαπτοστέλει τοὺς νυμφίους. Πραγματικῶς, τὴν νύκτα ἐρχονται δύω κύριοι, κάπιοις Θωμᾶς καὶ τις Τούρνερ, οἵτινες καὶ διασυνκτερέυουσι μετὰ τῆς μίς Άγνης καὶ τῆς μίς Κορνηλίας, καὶ ἐπειτα μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν, ἐπανέρχονται καὶ ἀπάγουσιν τὰς κόρας ὡς γυναικας των. Οὕτως ἥτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ τρίτη ἐνηλική θυγάτηρ τῆς Κ. Νότιγγ, ή Λουΐζα ἐγκαταλείπει τὸ πατρικὸν στέγος καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ καταγγώγιον τῶν δοπιών. Ή μήτηρ καὶ ὁ θεῖος τῆς Λουΐζας ἴδοντες τὴν νέαν ταύτην οἰκογενειακὴν δυστυχίαν, κατορθοῦσι νὰ ἐπαναφέρωσι δι' ἀπάτης τὴν νέαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ ἀλέποντες δτι δέν πειθεῖται νὰ μείνῃ παρὰ τῇ μητρὶ της, ἐγκλείσουσιν αὐτὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, θθεν ἐπιτυχοῦσα νὰ ἔξελθῃ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν μηνῶν, εἰσῆξεν εἰς δίκην τὴν μητέρα της καὶ τὸν θεῖόν της διὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτῆς θίαν, καὶ ζητήσασα τὸ ἐπιβάλλον αὐτῇ μέρος ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας, συνιστάμενον εἰς 30 περίου χιλιάδας λιρ. (900 περίου χιλιάδας δραχμῶν), ἐδωρήσατο αὐτὸς εἰς τὸν Κ. Πρίνσ καὶ ἐπέστρεψεν ἡ ίδια εἰς τὸν παραδείσον, ἵνα ἐν αὐτῷ συζήσῃ μετὰ τοῦ ἐπιγείου ἀγίου της.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ

η

ΤΟΥ Β'. ΕΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ.

